

Consiliorum Moralia

284

nem in facto; tunc enim valet appellatio sine expressione causae; quia in allegationibus juris deduci potest. Sic *Cav. Franc. Domini. Bald.* quis referit, ac sequitur *Marrant. num. 156.*

195 Quartus limitus, nisi appelletur in majoribus causis soli Papas referatis. Sic *Francus c. 1. de appellat. in 6. §. 2. num. p.* cum *Hofmann* quem ibi referit.

196 Quintus limitus, nisi appelletur a gravamine, & interlocutoria, de cuius gravamine verè confit ex inspectio ne sententie, ut quia in ea sit infra causa a jure reprobat. *Anchor. Clementina appallant. de appellations. Francus eodem numero septimo proximi citata.*

197 Sexta limitus, qui licet causa non sit expressa specialiter, ut sufficiere exprimere per relationem ad alium, ut dicendo, *appello ab interlocutoria iniqua*; prout ex dictis appearat; quia si iniquitas allegetur ex dictis, & allegationibus juris, aliquo alio probatur facta, valet appellatio. Et in hoc casu potest intelligi dictum *Iacob. reprobat. supra num. 187. ampliar. 1. Sic Paulus c. 1. cap. Lapsus Clement. appallant. ibi appellat. Francus c. 1. sed. ristru. in 6. §. 1. numero 8. & ibi Dominicus.* Sed advenit *Francus num. 7. cum Bald. & Rosa*, hoc procedere, si inspectio natus nominatum, ex qua parte actorum apparatur gravamen; quia tunc satis dicetur fieri expressionem causa. Id hoc idem *Nov. c. 6. cum contingat. de scripta. causa 14. num. 1.*

198 Ex dictis inferuntur quatuor differentiae in appellations ab interlocutoria, & diffinitiva. Prima, quod illa semper debet esse in scriptis; hæc autem in continentia non est nisi fieri vita voce. Secunda, quod in illa est necessariae exprimere causas; in hac vero non. Tertia, quod appellatio ab illa non omnino suspendit iurisdictionem judicis à quo; appellatio vero ab hac omnino suspendit, ut late supra hoc eadem dubio, difficultate secunda. Quarta, quod in appellations à diffinitiva possunt allegari novatae causæ gravaminis coram iudice atque ait in appellacione ab interlocutoria non, sed statim proposita coram iudice a quo, *Clement. appallant. de appellat. 2. de dicta differentia cum aliquibus limitationibus constat. Marrant. tract. 6. part. titul. & quandoque appellatur, à num. 161. agnus ad 373.*

199 Sed dubitatur circa dicta, an in appellations extrajudiciale agravamine, in qua c. 1. de appellat. in 6. dicitur necesse exprimendum esse causam gravaminis in scriptis, hoc sit necessarium, quando talis appellatio non sit a judece, sed ab aliquo gravante; quidam enim fenantur non esse necessarium, nisi in appellations extrajudiciale, que sit a judece. Sic *Innocent. Joan. Monachus. archidia. c. 1. de appell. in 6. & videtur ibi senere *Gloss. vel. ex appellat. in 6. & communis est illum extum habere locum in omni appellations extrajudiciale ab interlocutoria, vel gravamine illato, vel inferendo, sive a judece, sive ab alio appelletur; talis enim appellatio debet continere causam gravaminis in scriptis, ut valeat, alias reputabitur non appellans, justa illud c. 1. quod indistincte loquitur, & tenet ibi *Francus c. 1. num. 4. & 5. & ibi Dominicus. & optim. *Gloss. c. 6. deutius. de appellat. vers. ex rationabil. & c. cum causam, in fine, eodem sit. & c. 1. de post. pralat. vers. appellatum, inveniat. c. ad uires, num. 2. de tempore orationis.****

200 Decima difficultas principalis est, an ab interlocutoria sententia debeat appellatio secundum iuris civile, & secundum iuris canonici antiquum, & secundum Concilium Tridentinum.

201 Primo ergo de iure civili quidam, ut refert *Sylvestr. ubi infra*, dicitur causa appellations, per legem sibi traxit, & quia ibi, si de minoribus. At communis sententia tenet non dari, nisi quando habet vim diffinitiva, aut continet gravamen irreparabile per diffinitivam, l. *an. 1. sentent. C. de appellat. l. 2. C. de Episcopat. ad. tenet Sylvius. verbo appellat. g. 5. Greg. Lapez. l. 13. tit. 23. part. 2. scilicet. m. se puer. & ferre omnes; quod approbar per illam legem i. ibi enim dicitur, non posse appellari ab interlocutoria, nisi quando est talis, quod de facili non emendaretur sine danno, aut magna verecundia condenat.*

202 Secundum stando in iure canonico, & sic in tribunali Ecclesiastico, quod secundum ius canonicum procedit, admittitur appellatio ab interlocutoria, modo fiat in foris, & exprimantur causæ appellations, ut latè diximus, & habetur c. 1. de appellat. in 6. & ut debitis, & super eo, c. 2. de appellat., & docent omnes.

203 Tertiis Trident. fol. 13. c. 1. de reformat. in fine, statuit, ut in causis criminalibus ab Episcopo, seu ab eius Generali vicario in spirituibus ante diffinitivam sententiam ab interlocutoria, vel alio quoquam gravamine non appelletur, nec hinc appellations tangam invole determinare Episcopum, vel eius Vicarius tenetur, nisi gravamen huiusmodi per diffinitivam sententiam reparari, vel ab ipsa diffinitiva appellari non posuit, & fol. 24. c. 20. in fine, definitur, quod causa omnia Ecclesiastica in prima instantia coram ordinariis iurorum dumtaxat cognoscatur; nec appellations ab eis interposita per superioris qualunque recipiantur, nisi à diffinitiva, vel diffinitiva vim

habente, & cuius gravamen per appellacionem à diffinitiva reparari nequeat. Et *Gregorius XIII. in suis regulis can. celstis*, reg. 35. statuit quod in causis in Romana Curia pendebitis, & quas in posterum contigerit agitari, nulli ante diffinitivam sententiam licet appellare; nec appellatio admittatur, nisi ab interlocutoria, qua vim habet diffinitiva, vel à gravamine non concerneiente negotium principale, quod non posuit per appellacionem à diffinitiva reparari.

204 Dubitatur circa prius decretum Trident. an dum diligit *lemon. 13. capite primo de reformat. in fine*, ut in causis criminalibus non admittatur appellatio ab interlocutoria, &c. procedat illud in omnibus iudicibus Ecclesiasticis, vel tantum in Episcopo, & ejus Vicario Generali. Juxta sententiam, quam statim refiram, ait *Paz*, dicendum est in omnibus procedere; & ejus rationes id proponit.

205 At verius est, id decretum habere locum tantum in criminalibus, quæ tractantur coram Episcopo, & ejus Vicario Generali; & non in eis, quæ tractantur coram inferioribus, vel delegatis, vel Legato Papa: tum quia processum ejus, ex quo finis decreti colligitur, habet id, statu in auditorium Episcoporum, quæ libertatis resident in suis Episcopatibus; tum quia verba saepe repetita tantum loquuntur de Episcopo, & eorum Vicariis Generalibus; & non de quibuscunque Vicariis: tum denique, quia est ius correcionum, & novum; & sic per illud non recedimus ab antiquo, nisi quatenus ab eo exprimitur. Sic tenet *Nov. summa Hispan. c. 28. addit. ad numer. 14. capite 25. Latina capite 25. num. 15. vers. nota. febru. 17. 177. Panorm. Francus. Anch. Ant. Im. 2. Ros. verbo appellat. num. 4. Ang. id. num. 5. Taben. id. 9. 6. 7. & communis.*

206 Nota prima, quod licet dictum cap. licet, loquatur de sententia excommunicationis: at idem dicendum est de suspensione, & interdicto, & quiparatur enim cap. quaterni, de verbis significatis. Sic *Glossa. Francus. Archid. Dominic. Panorm. Novo. Anch. Anton. Immola. ibid.*

207 Secundo nota, quod licet in secundo decreto *Trident.* non exceptiur causas, in quo licet appellare ab interlocutoria, felicitate quando non admittatur appellatio à diffinitiva, ut in primo decreto citato exceptus est: at adhuc censetur exceptus, quia tunc verè dicitur non posse gravamen reparari per appellacionem à diffinitiva; quia est causa, ibi exceptus, cum non detur locus illi appellatione;

& si est regula generalis, quod quoties caverit legi; vel

statuto; quod in aliquo cau non habeat locum appella-

tio; debet intelligi quadam decisionem totius litis, & cau-

sæ principalis; non tam in interlocutoria, vel auctu, qui

totam literam non dirimt; quia tale gravamen non spe-

ciatur reparari post defunctionem, cum ab ea non possit ap-

pellaris, ut docent *Baldus. l. p. sentent. Cod. de sentent. & interdict. Anthonius Gomez. tomus tertio uirior. cap. 13. numer. 31.*

208 Tertio nota, quod licet decretum Concilii non ex-

ciperet, ut licet appellare ab interlocutoria habente vim

diffinitiva, adhuc licet appellare: quia interlocutoria

vim diffinitiva habens regulariter secundum naturam diffinitiva, ut tradunt *Alexand. Socinus. Conradus.* quos re-

ferunt, & sequitur *Lancel. de auct. 2. parte. cap. 12. limit. 12. numero 52. Bartab. consil. 31. numero tertio. libro tertio. Itala consil. 92. numero 2. lib. 1. & sic *Lancel. ibi. num. 55. dicit*, quod statutum prohibet appellacionem ab interlocutoria, non intelligitur de interlocutoria mixta, que habet vim diffinitiva, ut post *Bart. & alios l. Titia. s. de accusat. & Baldum. & alios per eum allegatos docet Alciatus. consil. 12. num. quinto. lib. 7. *Rubius. consil. 78. num. 2. & 3. Butrio. consil. 6. & ambò addunt*, quod statutum prohibet appellacionem à diffinitiva, habet locum in interlocutoria, habente vim diffinitiva.**

209 Ultimum nota, quod quando aliquis applicat ut in interlocutoria, & judece non admittit appellacionem, debet etiam ab ista non admittione appellare: alias appellatio censetur deferta, & non potest gravamen reparari per appellacionem à diffinitiva. Sic *Card. Clement. 1. de doce. & commun. quod. 4. Mattheus.* quem refert, & sequitur *Marrant. tract. 6. part. titul. & quando appellatur num. 42.*

210 Undecima difficultas, an appellatio suspendat sententiam excommunicationis, & interdicti. Sit

211 Prima conclusio, Si appellatio precedat has senten-

tas, suspendit eas, ita ut haec sententia post appellacionem late sine omnino nullæ. Concluunt etiæ certissima, & habe-

nt exprestæ de excommunicatione, & interdicto cap. die-

lit. de appellat. & de excommunicatione idem habetur cap. die- lit. de sententia excommunicationis in 6. & cap. 12. ad haec quoniam, & l. 5. de appellat. & de haec quoniam, & l. 5. de omnibus tribus idem habetur cap. præterea, & l. 2. de appellat. & ratio est quia ad

forendas has confusas requiritur iurisdictio, quia per ap-

pellacionem est fulpens, ut late dixi in praecedenti-

bus.

212 Amplia primæ appellations legitima suspenderet, licet non admittatur a judece à quo; quia appellatio legitima ex se habet, quod suspendit iurisdictionem judicis à quo, & se invalidum quidquid potest gererit, cap. non solam, de appellat. in 6. Sic *Panormitanus cap. 1. & 2. & 3. & 4. & 5. & 6. & 7. & 8. & 9. & 10. & 11. & 12. & 13. & 14. & 15. & 16. & 17. & 18. & 19. & 20. & 21. & 22. & 23. & 24. & 25. & 26. & 27. & 28. & 29. & 30. & 31. & 32. & 33. & 34. & 35. & 36. & 37. & 38. & 39. & 40. & 41. & 42. & 43. & 44. & 45. & 46. & 47. & 48. & 49. & 50. & 51. & 52. & 53. & 54. & 55. & 56. & 57. & 58. & 59. & 60. & 61. & 62. & 63. & 64. & 65. & 66. & 67. & 68. & 69. & 70. & 71. & 72. & 73. & 74. & 75. & 76. & 77. & 78. & 79. & 80. & 81. & 82. & 83. & 84. & 85. & 86. & 87. & 88. & 89. & 90. & 91. & 92. & 93. & 94. & 95. & 96. & 97. & 98. & 99. & 100. & 101. & 102. & 103. & 104. & 105. & 106. & 107. & 108. & 109. & 110. & 111. & 112. & 113. & 114. & 115. & 116. & 117. & 118. & 119. & 120. & 121. & 122. & 123. & 124. & 125. & 126. & 127. & 128. & 129. & 130. & 131. & 132. & 133. & 134. & 135. & 136. & 137. & 138. & 139. & 140. & 141. & 142. & 143. & 144. & 145. & 146. & 147. & 148. & 149. & 150. & 151. & 152. & 153. & 154. & 155. & 156. & 157. & 158. & 159. & 160. & 161. & 162. & 163. & 164. & 165. & 166. & 167. & 168. & 169. & 170. & 171. & 172. & 173. & 174. & 175. & 176. & 177. & 178. & 179. & 180. & 181. & 182. & 183. & 184. & 185. & 186. & 187. & 188. & 189. & 190. & 191. & 192. & 193. & 194. & 195. & 196. & 197. & 198. & 199. & 200. & 201. & 202. & 203. & 204. & 205. & 206. & 207. & 208. & 209. & 210. & 211. & 212. & 213. & 214. & 215. & 216. & 217. & 218. & 219. & 220. & 221. & 222. & 223. & 224. & 225. & 226. & 227. & 228. & 229. & 230. & 231. & 232. & 233. & 234. & 235. & 236. & 237. & 238. & 239. & 240. & 241. & 242. & 243. & 244. & 245. & 246. & 247. & 248. & 249. & 250. & 251. & 252. & 253. & 254. & 255. & 256. & 257. & 258. & 259. & 260. & 261. & 262. & 263. & 264. & 265. & 266. & 267. & 268. & 269. & 270. & 271. & 272. & 273. & 274. & 275. & 276. & 277. & 278. & 279. & 280. & 281. & 282. & 283. & 284. & 285. & 286. & 287. & 288. & 289. & 290. & 291. & 292. & 293. & 294. & 295. & 296. & 297. & 298. & 299. & 300. & 301. & 302. & 303. & 304. & 305. & 306. & 307. & 308. & 309. & 310. & 311. & 312. & 313. & 314. & 315. & 316. & 317. & 318. & 319. & 320. & 321. & 322. & 323. & 324. & 325. & 326. & 327. & 328. & 329. & 330. & 331. & 332. & 333. & 334. & 335. & 336. & 337. & 338. & 339. & 340. & 341. & 342. & 343. & 344. & 345. & 346. & 347. & 348. & 349. & 350. & 351. & 352. & 353. & 354. & 355. & 356. & 357. & 358. & 359. & 360. & 361. & 362. & 363. & 364. & 365. & 366. & 367. & 368. & 369. & 370. & 371. & 372. & 373. & 374. & 375. & 376. & 377. & 378. & 379. & 380. & 381. & 382. & 383. & 384. & 385. & 386. & 387. & 388. & 389. & 390. & 391. & 392. & 393. & 394. & 395. & 396. & 397. & 398. & 399. & 400. & 401. & 402. & 403. & 404. & 405. & 406. & 407. & 408. & 409. & 410. & 411. & 412. & 413. & 414. & 415. & 416. & 417. & 418. & 419. & 420. & 421. & 422. & 423. & 424. & 425. & 426. & 427. & 428. & 429. & 430. & 431. & 432. & 433. & 434. & 435. & 436. & 437. & 438. & 439. & 440. & 441. & 442. & 443. & 444. & 445. & 446. & 447. & 448. & 449. & 450. & 451. & 452. & 453. & 454. & 455. & 456. & 457. & 458. & 459. & 460. & 461. & 462. & 463. & 464. & 465. & 466. & 467. & 468. & 469. & 470. & 471. & 472. & 473. & 474. & 475. & 476. & 477. & 478. & 479. & 480. & 481. & 482. & 483. & 484. & 485. & 486. & 487. & 488. & 489. & 490. & 491. & 492. & 493. & 494. & 495. & 496. & 497. & 498. & 499. & 500. & 501. & 502. & 503. & 504. & 505. & 506. & 507. & 508. & 509. & 510. & 511. & 512. & 513. & 514. & 515. & 516. & 517. & 518. & 519. & 520. & 521. & 522. & 523. & 524. & 525. & 526. & 527. & 528. & 529. & 530. & 531. & 532. & 533. & 534. & 535. & 536. & 537. & 538. & 539. & 540. & 541. & 542. & 543. & 544. & 545. & 546. & 547. & 548. & 549. & 550. & 551. & 552. & 553. & 554. & 555. & 556. & 557. & 558. & 559. & 560. & 561. & 562. & 563. & 564. & 565. & 566. & 567. & 568. & 569. & 570. & 571. & 572. & 573. & 574. & 575. & 576. & 577. & 578. & 579. & 580. & 581. & 582. & 583. & 584. & 585. & 586. & 587. & 588. & 589. & 590. & 591. & 592. & 593. & 594. & 595. & 596. & 597. & 598. & 599. & 600. & 601. & 602. & 603. & 604. & 605. & 606. & 607. & 608. & 609. & 610. & 611. & 612. & 613. & 614. & 615. & 616. & 617. & 618. & 619. & 620. & 621. & 622. & 623. & 624. & 625. & 626. & 627. & 628. & 629. & 630. & 631. & 632*

conservazione sui juris, non autem ut iudex; & sic oblatio probationis non habet iustificare appellationem, ut habetur cap. interposita, & cap. cum intercancello, & cap. de cibis. Unde in hoc cau non tenetur. Episcopus assumere causam cognitionem. Sic licet subobligare, invenire & venerabilis, de censore, numero secundo, & tertio, Panormitanus clare ibi, numero tertio, Sylvestri. Excommunicatione 2. numero primo, verba, septima, Angel. excommunicatione, numero nono, Armill. verbo excommunicatione, numero 16. sub 3. numero nono, Armill. verbo excommunicatione, numero 16. sub 3. Panormitanus cum innocentia, esse confitimus, ut Episcopus semper processus extrajudicialiter, ut pars ad confirmationem iurium suorum, & quia tunc non tenetur admittere probationem, vel appellationem, sed potest se defendere gladio spirituali, & temporali, ut cap. dictio, de sententia excommunicationis, in 6. subdit enim Panormitanus, quod si fit dubium, quis sit in possessione, pender ex futuro eventu, si enim declaratur. Episcopum esse, tenet excommunicatione, si vero declaratur monasterium esse in possessione, non tenet. Sed hoc non placet, quia ut statim dicam, excommunicatione innocentiam esse in penderi, nec pender ex futuro eventu: maxime quia in hoc cau justitiae propter dubium se tuerit monasterium.

228 Secunda sententia probabilitas docet, quod excommunicato munus pender ex futuro eventu, sed quando sententia censura fertur post appellationem legitimam, statim est illa, nec opone alter jutificare, & probare veritatem causa appellationis, an sit vera vel non: sed fat est, quod sit appellation prima facie ex tali causa, quia si esset vera, debet legitima reputari, ut excommunicatione post appellationem lata non valeat: unde tria ex predictis hic futuras eventus. Hacundam sunt formata, & ad modum litterarum verba Doctorum huius sententia, quos miserestram. Probatum ex cap. in debito, de appellatione, ubi docet textus appellationem interpositam ex legitima causa suspendere, subdit explicans, que causa rationabilis, id est, sicut est facta probata, debet legitima repatriari. Et idem ibi Glossa, verbi, ex rationabili. Item, quia iudex quo tenetur admittere talen appellationem, cum non sit valida, non operatur appellationis effectus. Probatum ex cap. ibi, & de sententia excommunicationis, in 6. ibi, sicut excommunicationis sententia post appellationem legitimam. & cap. primo, de appellatione in 6. verbi, quod si, ubi sic dicitur, si appellans permissus non est, & reprobatur, non est admissum, non operatur appellationem, & patet etiam ex iis, quae tradidit Felinus cum aliis, quos referit cap. cum aliis, in 6. glossa contra formam actus omnino corrue: & in propriis terminis tenet. Conveniens pratica, ut si quis non regno, nra regno, verbi, sexto ubi hoc dicit. Quales appellatio sine ore ne est admissum, non operatur effectum suspensionis, ne devolutivus: & Lancel. de attenti, secunda parte, cap. 12. limites, & a numero 1. per plures, & apud Doct. decisi, 25. nam 6. Francus capite in debito, num. 47. de appellatio, & multi alii, quos referit ibi Lancel. dicunt appellationem suspendere, quando est valida & addit: Lancel. a numero 3. usque ad 12. non tandem hoc intelligi, quando appellatio est nulla, quia est frivola, & frustratoria, vel quia est prohibita, appellatione, & est etiam quando poterat interponi; at est nullas obiectum aliquem substantialem refutandum ad appellationem: ut quia si a minus legitima persona, non coram legitimo iudice, vel ad non legitimam iudicem, vel non interponitur tempore iudicis; & sic glosa capite leggessum, & de appellatione, verbi, in 6. ibi, dicit quod si Episcopus non excommunicaret, & absens appellat, non suspenderit excommunicatione, quia deficit aliud substantiale appellatione, scilicet ut interponatur coram iudice a quo. Habet etiam infra.

229 Intellige tamen haec, nisi iudex etiam ex ignorantia defterat appellatione, quia quantumcumque invalida sit appellatione modo ut interponit intra legitimum tempus, scilicet decem dies, suspendit, si index illud defterat, ut dixi lat. supra hoc cetero modo. Si vero sit interposta post tempus, etiam iudex illi defterat, non suspendit; si tamen antequam labitur tempus appellatione ad quem iudicabit iudicem a quo, non dicit etiam lat. supra hoc cetero modo.

230 Sed quid dicendum, quando appellatio est frivola, non quia habeat def. dum aliquis substantialis requiritur ut sit valida; sed quia causa gravissima est causa, verbi gratia, excommunicat iudex, nisi solvere, ut intra decem dies ceterum auctor, quos revera debet, & povero me probare, debatur, & hoc auctor appellatio suspendit excommunicationem, ita ut transversis illis diebus non maneat excommunicatus non solum.

231 Et recemnam certa ab eiusdem, certum est, quod si iudex a quo actu est appellatione, vel licet non detulerit, est inhibitus per iudicem ad quem ante lapsum terminis, in quo erat incurrienda excommunicatione, suspendit, ut proxima dictam.

232 Sed dubium est, quando index a quo non detulerit appellatione, nec est inhibitus intra dictum terminum, & in hoc caru duplex est contentia.

Prima doceat, quod si est notorium, & constat appellationem esse frivolam, non suspendit excommunicatione, sed ligat: si vero id non constat, sed dubium est, tunc quod non est dubia excommunicatione, & pender ex futuro eventu, sed in factis ligat, vel non ligat; si enim declararet appellationem valuisse, non probabilis; si autem declararet non valuisse, ex tunc ligant: quia ipsa excommunicatione nonnulla sunt suspenso. Probatum, quia tunc appellatio revera est frivola, ut dixi supra, & ut ibi dixi, appellatio frivola non suspendit, alias ministrum verificare appellationem frivolam, id est ex causa, nihil operari. Secunda, quia cap. licet, de sententi excommunicatione, in 6. dicitur app-

sionem ibi, numero 5. Speculator ibi, de appellatio, & qualiter, numero 2. Sylvester, vero appellatio, quod 4. Joann. And. Felin. Francus ibi citatur. Addunt Iacob, ex cap. ex rursus, numero 3. & Joan. And. dicto cap. venerabilibus, in fine, quod licet aliqui dicant valere appellationem ab his censuris abesse expressione causa: at id non est verum ratione dicta: & Navarr. cap. cum contingat, de rescriptis 6. causa, num. 7. 8.

233 Tertius inferitur primo, quod etiam appellatione a censuris, ut suspendat, debet esse in scriptis, quia appellatione ab interlocutori, ut valeat semper, debet esse in scriptis, ut dixi supra num. 128.

234 Secundo inferitur, quod sicut iudex potest revocare sententiam interlocutoriam male datum, non vero definitivam, ita potest suam excommunicationem iniuste latam revocare, non obstante contradictione partis adversariae. Sic Panormitanus cap. sacro, de sententia excommunicante.

235 Quartu limita conclusionem principalem, ut appellatio procedens non suspendat excommunicationem, quando alter litigans appellat ad Papam, alius vero ad inferiorum, tacito quod alter appellatur ad Papam: & ille iudex ignorans alterum appellasse ad Papam, citatum, & non compacte, nec mittit responsalem, quod apparlearit ad Papam: si enim hic excommunicaret eum pro contumacia, valeat. Sic habetur exples cap. si ab aliis, de appellatione, & glossa verbi, tenet, reddit ratio, quia debuit ire, & allegare privilegium suum: Idem Duennas regula 41. limitatione 4. vide supra numero 147. ubi ad hunc textum habes duas limitationes.

236 Quintu limita conclusionem, ut appellatio praecedens non suspendat excommunicationem, & censuras, quando iudex datus est cum clausula, appellatione remota: cum enim non tenetur deferre appellationem, si excommunicat post appellationem, valet etiam alter probabilitate appetere, nisi illa appellatio exples reperiatur in iure approbata in illo casu, quia illa appellatio non suspendit iurisdictionem iudicis a quo. Sic tenet Panormitanus cap. pastoralis, de appellatione, in istis, numero nono, & ibi Francus numero 3. Henricus numero 6. Decius numero 2. Panormitanus numero primo, Henricus numero 6. Decius numero 2. Anton. numero 2. Immola numero 1. Hoffiens. & Bald. ibi, Pragob. ibi, num. 2. Sylvester, verbo suspenso, questione 3. Armill. ibi numero 19. Tab. ibi num. 9. Angelus suspenso 2. num. 1. limitat Decius, nisi id tempore efficit connexus, & dependenter ab excommunicatione, vel interdicto in divinis.

237 Sed quid dicendum de sententia depositionis ab ordine. Juxta sententiam Hoffiens. Sylvester, Tabiena, Armill, in absentia, infra citandam num. 251. assertum non suspendi per appellationem subsequente suspensionem a beneficio, quia est quid spirituale: idem dicendum erit de depositione ab ordine, quia est quid spirituale.

238 At verius est sententiam depositionis suspendi per appellationem sequentem, sicut alia sententia capitales suspenuntur. Nec obstat, quod depositio ab ordine continet in se suspensionem, quia respondent Doctores citant de hisus sententia, quod differunt in hoc, quod suspensus non dicit ex natura sua remotionem perpetuan ab altaris ministerio, sed ad tempus: at depositio est perpetua remotione ab altaris ministerio; unde (inquit) depositio non est proprius censura: vel (ut dicit Sylvester) verbo degradatio, initio, & degradatio, & depositio, quod degradatio proprie importat privationem executionis legitimae officiorum, & beneficiorum Ecclesiasticorum simpliciter, & ex toto, ab ipse restituitionis, cum certa iolemitate, & privatione omni privilegio clericis; depositio vero est privatio corundem ab ipse restituitionis, & perpetua, sed retento clericali privilegio canonis & fori: suspensus est privatio corundem simpliciter, & ad tempus, cum ipse dispensationis: at speciale est in censuris, ne suspenderant per appellationem subsequente, quia sunt medicinales, & ad correctionem ordinatis, ne praetextu trivolarum appellationum impeditur corredio: at depositio est maxima pena. Sic Nevo cap. cap. pastoralis, de appellatione, num. 81. 84. Francis ibi, numer. 32. Panormitanus ibi, teste Franco, Lancellotus de attenti. 2. parte, cap. 12. ampliar. 8. num. 11.

239 Secunda conclusio principalis est. Si appellatio fit interposita post sententiam excommunicationis, & censuras, quando non suspendat excommunicationem, & censuras, cum enim non tenetur deferre appellationem, si excommunicat post appellationem, valet etiam alter probabilitate appetere, nisi illa appellatio exples reperiatur in iure approbata in illo casu, quia illa appellatio non suspendit iurisdictionem iudicis a quo. Sic tenet Panormitanus cap. pastoralis, de appellatione, in istis, numero nono, & ibi Francus numero 3. Henricus numero 6. Decius numero 2. Panormitanus numero primo, & Henricus numero 35. Abbas antiquitatis ibi, teste Franco, Lancellotus de attenti. 2. parte, cap. 12. ampliar. 8. num. 11.

240 Tertio limita conclusionem principalem, si appellatio fit interposita post sententiam excommunicationis, & censuras, quando non suspendat excommunicationem, & censuras, cum enim non tenetur deferre appellationem, si excommunicat post appellationem, valet etiam alter probabilitate appetere, quando non est facta rationabilis, & iniquitatem, & frivolam, & frustratoriam, ut dicit etiam Lancelotus de attenti, secunda parte, cap. 12. limites, & a numero 1. per plures, & apud Doct. decisi, 25. nam 6. Francus cap. in debito, num. 47. & Doct. iudicavit iudicari ex iudicato.

241 Amplia primo conclusionem, ut non obstante tali appellatione possit iudex a quo interim, dum non abfolleretur, privare illum fructibus beneficii, & distributionibus quotidiani, quia excommunicatus nisi privatur. Sic Panormitanus cap. pastoralis, §. verum, de appellatione, numero 8. Maranta practica, 6. parte, tunc. & quandoque appellatur, numer. 18. Falio, cap. Rodolphus, de re scriptis, num. 43. multos referens Francus cap. is cui, §. sané, num. 1. de sententia excommunicationis, in 6. Lancellotus de attenti. 2. part. cap. 12. limit. 21. numer. 22. Cardin. & Lupus Clem. 1. §. §. quis de sequi, posse, quod 11. Sylvestris ibi, questione 5. Angel. numero 8. Maranta practica, 6. parte, tunc. & quandoque appellatur, numer. 18. Falio, cap. Rodolphus, de re scriptis, num. 43. multos referens Francus cap. is cui, §. sané, num. 1. de sententia excommunicationis, in 6. Lancellotus de attenti. 2. part. cap. 12. limit. 21. numer. 22. Cardin. & Lupus Clem. 1. §. §. quis de sequi, posse, quod 11. Sylvestris ibi, questione 5. Angel. numero 8. Maranta practica, 6. parte, tunc. & quandoque appellatur, numer. 18. Falio, cap. Rodolphus, de re scriptis, num. 43. multos referens Francus cap. is cui, §. sané, num. 1. de sententia excommunicationis, in 6. Lancellotus de attenti. 2. part. cap. 12. limit. 21. numer. 22. Cardin. & Lupus Clem. 1. §. §. quis de sequi, posse, quod 11. Sylvestris ibi, questione 5. Angel. numero 8. Maranta practica, 6. parte, tunc. & quandoque appellatur, numer. 18. Falio, cap. Rodolphus, de re scriptis, num. 43. multos referens Francus cap. is cui, §. sané, num. 1. de sententia excommunicationis, in 6. Lancellotus de attenti. 2. part. cap. 12. limit. 21. numer. 22. Cardin. & Lupus Clem. 1. §. §. quis de sequi, posse, quod 11. Sylvestris ibi, questione 5. Angel. numero 8. Maranta practica, 6. parte, tunc. & quandoque appellatur, numer. 18. Falio, cap. Rodolphus, de re scriptis, num. 43. multos referens Francus cap. is cui, §. sané, num. 1. de sententia excommunicationis, in 6. Lancellotus de attenti. 2. part. cap. 12. limit. 21. numer. 22. Cardin. & Lupus Clem. 1. §. §. quis de sequi, posse, quod 11. Sylvestris ibi, questione 5. Angel. numero 8. Maranta practica, 6. parte, tunc. & quandoque appellatur, numer. 18. Falio, cap. Rodolphus, de re scriptis, num. 43. multos referens Francus cap. is cui, §. sané, num. 1. de sententia excommunicationis, in 6. Lancellotus de attenti. 2. part. cap. 12. limit. 21. numer. 22. Cardin. & Lupus Clem. 1. §. §. quis de sequi, posse, quod 11. Sylvestris ibi, questione 5. Angel. numero 8. Maranta practica, 6. parte, tunc. & quandoque appellatur, numer. 18. Falio, cap. Rodolphus, de re scriptis, num. 43. multos referens Francus cap. is cui, §. sané, num. 1. de sententia excommunicationis, in 6. Lancellotus de attenti. 2. part. cap. 12. limit. 21. numer. 22. Cardin. & Lupus Clem. 1. §. §. quis de sequi, posse, quod 11. Sylvestris ibi, questione 5. Angel. numero 8. Maranta practica, 6. parte, tunc. & quandoque appellatur, numer. 18. Falio, cap. Rodolphus, de re scriptis, num. 43. multos referens Francus cap. is cui, §. sané, num. 1. de sententia excommunicationis, in 6. Lancellotus de attenti. 2. part. cap. 12. limit. 21. numer. 22. Cardin. & Lupus Clem. 1. §. §. quis de sequi, posse, quod 11. Sylvestris ibi, questione 5. Angel. numero 8. Maranta practica, 6. parte, tunc. & quandoque appellatur, numer. 18. Falio, cap. Rodolphus, de re scriptis, num. 43. multos referens Francus cap. is cui, §. sané, num. 1. de sententia excommunicationis, in 6. Lancellotus de attenti. 2. part. cap. 12. limit. 21. numer. 22. Cardin. & Lupus Clem. 1. §. §. quis de sequi, posse, quod 11. Sylvestris ibi, questione 5. Angel. numero 8. Maranta practica, 6. parte, tunc. & quandoque appellatur, numer. 18. Falio, cap. Rodolphus, de re scriptis, num. 43. multos referens Francus cap. is cui, §. sané, num. 1. de sententia excommunicationis, in 6. Lancellotus de attenti. 2. part. cap. 12. limit. 21. numer. 22. Cardin. & Lupus Clem. 1. §. §. quis de sequi, posse, quod 11. Sylvestris ibi, questione 5. Angel. numero 8. Maranta practica, 6. parte, tunc. & quandoque appellatur, numer. 18. Falio, cap. Rodolphus, de re scriptis, num. 43. multos referens Francus cap. is cui, §. sané, num. 1. de sententia excommunicationis, in 6. Lancellotus de attenti. 2. part. cap. 12. limit. 21. numer. 22. Cardin. & Lupus Clem. 1. §. §. quis de sequi, posse, quod 11. Sylvestris ibi, questione 5. Angel. numero 8. Maranta practica, 6. parte, tunc. & quandoque appellatur, numer. 18. Falio, cap. Rodolphus, de re scriptis, num. 43. multos referens Francus cap. is cui, §. sané, num. 1. de sententia excommunicationis, in 6. Lancellotus de attenti. 2. part. cap. 12. limit. 21. numer. 22. Cardin. & Lupus Clem. 1. §. §. quis de sequi, posse, quod 11. Sylvestris ibi, questione 5. Angel. numero 8. Maranta practica, 6. parte, tunc. & quandoque appellatur, numer. 18. Falio, cap. Rodolphus, de re scriptis, num. 43. multos referens Francus cap. is cui, §. sané, num. 1. de sententia excommunicationis, in 6. Lancellotus de attenti. 2. part. cap. 12. limit. 21. numer. 22. Cardin. & Lupus Clem. 1. §. §. quis de sequi, posse, quod 11. Sylvestris ibi, questione 5. Angel. numero 8. Maranta practica, 6. parte, tunc. & quandoque appellatur, numer. 18. Falio, cap. Rodolphus, de re scriptis, num. 43. multos referens Francus cap. is cui, §. sané, num. 1. de sententia excommunicationis, in 6. Lancellotus de attenti. 2. part. cap. 12. limit. 21. numer. 22. Cardin. & Lupus Clem. 1. §. §. quis de sequi, posse, quod 11. Sylvestris ibi, questione 5. Angel. numero 8. Maranta practica, 6. parte, tunc. & quandoque appellatur, numer. 18. Falio, cap. Rodolphus, de re scriptis, num. 43. multos referens Francus cap. is cui, §. sané, num. 1. de sententia excommunicationis, in 6. Lancellotus de attenti. 2. part. cap. 12. limit. 21. numer. 22. Cardin. & Lupus Clem. 1. §. §. quis de sequi, posse, quod 11. Sylvestris ibi, questione 5. Angel. numero 8. Maranta practica, 6. parte, tunc. & quandoque appellatur, numer. 18. Falio, cap. Rodolphus, de re scriptis, num. 43. multos referens Francus cap. is cui, §. sané, num. 1. de sententia excommunicationis, in 6. Lancellotus de attenti. 2. part. cap. 12. limit. 21. numer. 22. Cardin. & Lupus Clem. 1. §. §. quis de sequi, posse, quod 11. Sylvestris ibi, questione 5. Angel. numero 8. Maranta practica, 6. parte, tunc. & quandoque appellatur, numer. 18. Falio, cap. Rodolphus, de re scriptis, num. 43. multos referens Francus cap. is cui, §. sané, num. 1. de sententia excommunicationis, in 6. Lancellotus de attenti. 2. part. cap. 12. limit. 21. numer. 22. Cardin. & Lupus Clem. 1. §. §. quis de sequi, posse, quod 11. Sylvestris ibi, questione 5. Angel. numero 8. Maranta practica, 6. parte, tunc. & quandoque appellatur, numer. 18. Falio, cap. Rodolphus, de re scriptis, num. 43. multos referens Francus cap. is cui, §. sané, num. 1. de sententia excommunicationis, in 6. Lancellotus de attenti. 2. part. cap. 12. limit. 21. numer. 22. Cardin. & Lupus Clem. 1. §. §. quis de sequi, posse, quod 11. Sylvestris ibi, questione 5. Angel. numero 8. Maranta practica, 6. parte, tunc. & quandoque appellatur, numer. 18. Falio, cap. Rodolphus, de re scriptis, num. 43. multos referens Francus cap. is cui, §. sané, num. 1. de sententia excommunicationis, in 6. Lancellotus de attenti. 2. part. cap. 12. limit. 21. numer. 22. Cardin. & Lupus Clem. 1. §. §. quis de sequi, posse, quod 11. Sylvestris ibi, questione 5. Angel. numero 8. Maranta practica, 6. parte, tunc. & quandoque appellatur, numer. 18. Falio, cap. Rodolphus, de re scriptis, num. 43. multos referens Francus cap. is cui, §. sané, num. 1. de sententia excommunicationis, in 6. Lancellotus de attenti. 2. part. cap. 12. limit. 21. numer. 22. Cardin. & Lupus Clem. 1. §. §. quis de sequi, posse, quod 11. Sylvestris ibi, questione 5. Angel. numero 8. Maranta practica, 6. parte, tunc. & quandoque appellatur, numer. 18. Falio, cap. Rodolphus, de re scriptis, num. 43. multos referens Francus cap. is cui, §. sané, num. 1. de sententia excommunicationis, in 6. Lancellotus de attenti. 2. part. cap. 12. limit. 21. numer. 22. Cardin. & Lupus Clem. 1. §. §. quis de sequi, posse, quod 11. Sylvestris ibi, questione 5. Angel. numero 8. Maranta practica, 6. parte, tunc. & quandoque appellatur, numer. 18. Falio, cap. Rodolphus, de re scriptis, num. 43. multos referens Francus cap. is cui, §. sané, num. 1. de sententia excommunicationis, in 6. Lancellotus de attenti. 2. part. cap. 12. limit. 21. numer. 22. Cardin. & Lupus Clem. 1. §. §. quis de sequi, posse, quod 11. Sylvestris ibi, questione 5. Angel. numero 8. Maranta practica, 6. parte, tunc. & quandoque appellatur, numer. 18. Falio, cap. Rodolphus, de re scriptis, num. 43. multos referens Francus cap. is cui, §. sané, num. 1. de sententia excommunicationis, in 6. Lancellotus de attenti. 2. part. cap. 12. limit. 21. numer. 22. Cardin. & Lupus Clem. 1. §. §. quis de sequi, posse, quod 11. Sylvestris ibi, questione 5. Angel. numero 8. Maranta practica, 6. parte, tunc. & quandoque appellatur, numer. 18. Falio, cap. Rodolphus, de re scriptis, num. 43. multos referens Francus cap. is cui, §. sané, num. 1. de sententia excommunicationis, in 6. Lancellotus de attenti. 2. part. cap. 12. limit. 21. numer. 22. Cardin. & Lupus Clem. 1. §. §. quis de sequi, posse, quod 11. Sylvestris ibi, questione 5. Angel. numero 8. Maranta practica, 6. parte, tunc. & quandoque appellatur, numer. 18. Falio, cap. Rodolphus, de re scriptis, num. 43. multos referens Francus cap. is cui, §. sané, num. 1. de sententia excommunicationis, in 6. Lancellotus de attenti. 2. part. cap. 12. limit. 21. numer. 22. Cardin. & Lupus Clem. 1. §. §. quis de sequi, posse, quod 11. Sylvestris ibi, questione 5. Angel. numero 8. Maranta practica, 6. parte, tunc. & quandoque appellatur, numer. 18. Falio, cap. Rodolphus, de re scriptis, num. 43. multos referens Francus cap. is cui, §. sané, num. 1. de sententia excommunicationis, in 6. Lancellotus de attenti. 2. part. cap. 12. limit. 21. numer. 22. Cardin. & Lupus Clem. 1. §. §. quis de sequi, posse, quod 11. Sylvestris ibi, questione 5. Angel. numero 8. Maranta practica, 6. parte, tunc. & quandoque appellatur, numer. 18. Falio, cap. Rodolphus, de re scriptis, num. 43. multos referens Francus cap. is cui, §. sané, num. 1. de sententia excommunicationis, in 6. Lancellotus de attenti. 2. part. cap. 12. limit. 21. numer. 22. Cardin. & Lupus Clem. 1. §. §. quis de sequi, posse, quod 11. Sylvestris ibi, questione 5. Angel. numero 8. Maranta practica, 6. parte, tunc. & quandoque appellatur, numer. 18. Falio, cap. Rodolphus, de re scriptis, num. 43. multos referens Francus cap. is cui, §. sané, num. 1. de sententia excommunicationis, in 6. Lancellotus de attenti. 2. part. cap. 12. limit. 21. numer. 22. Cardin. & Lupus Clem. 1. §. §. quis de sequi, posse, quod 11. Sylvestris ibi, questione 5. Angel. numero 8. Maranta practica, 6. parte, tunc. & quandoque appellatur, numer. 18. Falio, cap. Rodolphus, de re scriptis, num. 43. multos referens Francus cap. is cui, §. sané, num. 1. de sententia excommunicationis, in 6. Lancellotus de attenti. 2. part. cap. 12. limit. 21. numer. 22. Cardin. & Lupus Clem. 1. §. §. quis de sequi, posse, quod 11. Sylvestris ibi, questione 5. Angel. numero 8. Maranta practica, 6. parte, tunc. & quandoque appellatur, numer. 18. Falio, cap. Rodolphus, de re scriptis, num. 43. multos referens Francus cap. is cui, §. sané, num. 1. de sententia excommunicationis, in 6. Lancellotus de attenti. 2. part. cap. 12. limit. 21. numer. 22. Cardin. & Lupus Clem. 1. §. §. quis de sequi, posse, quod 11. Sylvestris ibi, questione 5. Angel. numero 8. Maranta practica, 6. parte, tunc. & quandoque appellatur, numer. 18. Falio, cap. Rodolphus, de re scriptis, num. 43. multos referens Francus cap. is cui, §. sané, num. 1. de sententia excommunicationis, in 6. Lancellotus de attenti. 2. part. cap. 12. limit. 21. numer. 22. Cardin. & Lupus Clem. 1. §. §. quis de sequi, posse, quod 11. Sylvestris ibi, questione 5. Angel. numero 8. Maranta practica, 6. parte, tunc. & quandoque appellatur, numer. 18. Falio, cap. Rodolphus, de re scriptis, num. 43. multos referens Francus cap. is cui, §. sané, num. 1. de sententia excommunicationis, in 6. Lancellotus de attenti. 2. part. cap. 12. limit. 21. numer. 22. Cardin. & Lupus Clem. 1. §. §. quis de sequi, posse, quod 11. Sylvestris ibi, questione 5. Angel. numero 8. Maranta practica, 6. parte, tunc. & quandoque appellatur, numer. 18. Falio, cap. Rodolphus, de re scriptis, num. 43. multos referens Francus cap. is cui, §. sané, num. 1. de sententia excommunicationis, in 6. Lancellotus de attenti. 2. part. cap. 12. limit. 21. numer. 22. Cardin. & Lupus Clem. 1. §. §. quis de sequi, posse, quod 11. Sylvestris ibi, questione 5. Angel. numero 8. Maranta practica, 6. parte, tunc. & quandoque appellatur, numer. 18. Falio, cap. Rodolphus, de re scriptis, num. 43. multos referens Francus cap. is cui, §. sané, num. 1. de sententia excommunicationis, in 6. Lancellotus de attenti. 2. part. cap. 12. limit. 21. numer. 22. Cardin. & Lupus Clem. 1. §. §. quis de sequi, posse, quod 11. Sylvestris ibi, questione 5. Angel. numero 8. Maranta practica, 6. parte, tunc. & quandoque appellatur, numer. 18. Falio, cap. Rodolphus, de re scriptis, num.

253 Hinc inferatur, suspendi etiam per appellationem subsequentem suspensionem a pontificalibus, & usu pallii, qui horum violatione non inducit irregularitatem, & quia hæc plus dependent a jurisdictione, quam a potestate clavis. Sic contra *Innocent.* dicit c. ad *hæc quoniam*, num. 4. in fine, tenet *iher.* *Nero* num. 7. *Panormitanus* num. 4. *Francus* num. 3. *Navar.* proxime citato, *Imola* num. 1. *Francus* num. 3. *Navar.* proxime citato, *Anton.* *sodum cap.* num. 3.

254 Secundo inferatur suspendi etiam per appellationem subsequentem suspensionem a voce adiva, & passiva, a collatione, vel possessione beneficii, qui horum violatio non inducit irregularitatem. Sic *Navar.* proxime citato.

255 Tertio limita conclusionem, ut intelligatur non suspendi suspensionem per appellationem subsequentem, quando suspendi imponitur ob consummacionem, ut si judex jubeat aliquid facere sub pena suspensionis late: secus vero quando imponitur in penam delicti, ut si judex ob aliquod delictum damnet clericum pena suspensionis; talis enim sententia suspensionis suspenditur per appellationem subsequentem. Hoc est contra *Nero* c. ad *hac quoniam*, el 5. num. nono, & *cap. sive*, num. 86. de appellat. & *ibi Francus* num. 34. & *Azvedo* libro tertio recipiat, titulo *iher.* *Nero* dicit *azvedo* sententia recipiat, titulo *quinto*, l. 12. num. tertio, dicentes non suspendi per appellationem subsequentem suspensionem inflata in penam delicti, quia c. in cuius de sent. excommunicatio, in 6. similes dicitur, quod suspensus ab officio non suspenditur per appellationem subsequentem; ergo indistincte debet intelligi, sive fiat ob consummacionem, sive ob delictum. At fatus probabile est suspendi per appellationem subsequente. Ratio, quia ideo dicunt Doctores, ut dixi *supra*, num. 247. sententiam depositionis suspendi per appellationem subsequentem; quia est speciale in censuris, ut non suspendatur, quia sunt medicinales, c. primo de sententia excommunicatio, in 6. sunt enim, ut peccator convertatur, & penitent, & cetera consummatio, cap. ex parte, el 1. de *veriorum* significatio: unde ut clericus convertatur, iura non permisentur, quod per appellationem censuram suspenduntur: at depositio est maxima pena, nec datus ut medicina, ut relipiscatur, & cetera consummatio: at idem est in suspensione (& similiter est in interdicto), siēt Doctores citandi id non explicit) quando non fertur in contumaciam, ut resipiscatur, sed pro delicto præterito: ergo. Secundo probatur a filiis: nam etiam iuria disponunt, ut suspendi non feratur sine monitione, cap. reprobabilis, ut appellatur. Et simile est interdicto, argumentum capituli statutum, de sententia excommunicatio, in 6. & docet *Panormitanus* et cap. reprehensibili, & *Sylvest.* verbo *suspensi*, q. 4. At hac intelleguntur, quando feruntur pro contumacia, non nunc quando feruntur in penam delicti, & videat colligi ex c. tam ex litteris, de *ref.* Et sic tenet *Sylvest.* & *Inno.* c. 1. de *ext.* num. 3. & c. ad *hac quoniam*, el 5. de appellat. num. 4. *Panormitanus*, & *Præposit.* statim citandi. Et ratio est, quia tunc non est medicina, sed pena: ergo similius in nostro casu. Hanc sententiam tener *Panormitanus* c. *sive*, de appellat, num. 26. & *ibi Præposit.* num. 37. *Gregorius Lopez* prima, titulo 9. leg. 21. verbo de *discedendo*, & idem dicit *Præposit.* de interdicto late in *penam*.

256 Quartu limita conclusionem, ut intelligatur quod appellatio subsequentes non suspendat has censuras, quando purè late sunt: si enim ferantur sub conditione, ut nisi solvitur intra tot dies, sis suspensus, vel excommunicatio, si ante eventum conditionis appellat alter, tali appellatio subsequenti suspendit, ut habetur expressè cap. præterea, el secundo de appellat, & docent omnes citandi & rati, quia ante conditions eventum hac sententia non legitur vires.

257 Sed circa has sententias conditionales sunt aliquæ difficultates hic disputantur, antequam ulterius progrediatur: & suppono prius, quod dictio nisi, posita in sententiis, facit dispositionem conditionalem, ut tradit *Decius* c. præterea, el 2. de appellat, nota 1. & *ibi Francus* num. 3. per illum textum, *Præposit.* ibi, num. 1. *Anton.* & *Imola* ibi, *Lapus* aligat. 73. *Rota*, ut refert, & sequitur *Lancelot.* de auctor, 2. part., c. 2. *prefatione*, num. 102. & dicit num. 102. illa hoc maximè notandum in *Curia Romana*, ubi fieri semper solet excommunicationis sententia fieri sub hac forma, nisi ad primam, vel intra dies, suspenditur enim per appellationem.

258 Prima ergo sententia (non enim euro de sententia *Gofredi*, & *Rofoei*, quam refert *Panormitanus* ibi infra), dicitur in quibuscumque sententiis conditionibus fati esse appellare ante conditions eventum, siēt transacti sunt dies; etiam enim communiter Doctores reciunt, nec facit ad meum positum.

Prima sententia ait, quod tenetur appellare intra die, licet nondum implera sit conditio, etiam sententia transbit in rem judicatam; nec suspendetur excommunicatione, sed contrahetur adveniente conditione. Ratio, quia aut sententia lata sub conditione gravatur, aut non; si gravatur; ergo debet appellari necessario intra decen-

dium, ut pater ex *supra* dicit: si non gravatur: ergo ante eventum conditions nequit appellari. Sic tenet *Bri* censit, *Egidius*, *Tancredus*, & *Vincentius*, quos refert, dicens hanc sententiam in punto iuris esse veriorum, licet oppositam dicat eis communem, & ab ea non recedendum, *Nero* c. præterea, el 2. de appellat. num. vigeſimo ſepimo, *Panormitanus* ibi, num. octavo, & nono, *Tabien*, verbo appella, quæf. sexta, & *septimo*, & hanc dicit esse probabilem *Decius* c. præterea, num. 15.

259 Secunda tamen sententia multo probabilius, & communior ait, quod licet in aliis sententiis sit necessarium appellare intra decendum, licet conditione non sit implicita; at in censuram sententiis potest appellare intra totum illud tempus ante conditions eventum, licet transactum sit decendum. Probatur ex c. præterea, el 2. de appellat, ibi dicitur, quod quando fertur excommunicatione, nisi intra viginti dies foliis, si medio tempore appelles, suspendetur excommunicatione; sed licet appelles post decendium, dicens medio tempore appellare: ergo. Et ratio differentia est inter sententiis censuram, & alias; quia in sententiis censuram conditione non trahit retro (ut post omnes Doctores citando tradit optimè & cum multis *Cosmas*, cap. alma mater, prima pars, §. decimo, n. sexto) alias adveniente conditione, non tantum tunc, sed etiam medio tempore erit excommunicatus; & sic si celebrabit, erit irregularis; & sic cum usque ad eventum conditions ipsa censura non liget, appellatio interposita procedet ceteram, & sic suspendit: at in aliis sententiis conditione trahitur retro ad diem prolatis sententiis. Item, quia quando gravamen habet causam successivam, etiam post decendum licet appellare, ut *supra* dixi, secus quando tantum habet momentaneam: at cetera sententiae non dicuntur habere causam successivam, sed momentaneam; quia trahitur conditione retro ad momentum sententiæ, non sic in sententiis censuram, quæ non trahuntur retro, nisi ad tempus existentis conditions, & ideo interim ante conditions eventum toto tempore dicuntur gravamen habere successivum. Et quod non retrotrahatur in censuris, patet quia ante eventum conditions non esti consummata, quæ requiritur ad contrahendam excommunicationem, & alias censuras. Haec tenet *gloria* cap. præterea, el 2. de appellat, verbo impetrare, & *ibi Joann.* And. numer. 17. *Præposit.* numer. 14. 15. *Innocent.* numer. 4. *Francus* dicens communem numer. 9. *Anton.* numer. 22. *Cardinal.* prop. finem, *Henricus* numer. 2. *Anchor.* num. 4. *Imola* num. 7. *Decius* numer. 15. *Hof.* ibi. *Archid.* cap. biuum, c. 2. *secundum*. *Baldus* lib. etiæ clericus, C. de Episcop. au- dient. Speculator, quoniam refert, & sequitur *Francus* *supra*, *Hanc Monachus* cap. quicunque, sed sententia excommunicatio, in 6. *Cosmas*, cap. alma mater, 1. part. §. 10. numer. 4. *Lancelot.* de auctor, 2. cap. 12. limitat. 21. numer. 104. ad 109. *Sylvest.* excommunicatio, ultimo, quæf. 1. *Navar.* summa Lat. nova cap. 27. numer. 273. in fine, & c. cum contingat, de *ref.* *civis* a. 14. n. 7. *Francus* c. 13. cui, §. sane, n. 2. sententia excommun. in 6. & *ibi Perusinus*.

260 Nota quod aliqui Doctores huius sententiae cam limitant, ut valeat talis appellatio a sententia conditionali censuram ante eventum conditions, transacto etiam decendit, quod effectum suspendendi censuras, non vero quod est effectum devolvendi negotio a superiorem, nisi appelletur intra decendum. Hoc videtur tenere *Præposit.* c. præterea, el 2. de appellat, nota 3. & *ibi Francus* num. 3. per illum textum, *Præposit.* ibi, num. 1. *Anton.* & *Imola* ibi, *Lap. aligat.* 73. *Rota*, ut refert, & sequitur *Lancelot.* de auctor, 2. part., c. 2. *prefatione*, num. 102. & dicit num. 102. illa hoc maximè notandum in *Curia Romana*, ubi fieri semper solet excommunicationis sententia fieri sub hac forma, nisi ad primam, vel intra dies, suspenditur enim per appellationem.

261 Secunda nota est difficultas circa has sententias conditionales, an in sententiis censuram subsequentem, sed ante conditions eventum, quando sententia lata est ab homine; nec sibi per predicta verba lata est à canone, ut in cap. 2. de rubis Ecclesiæ, non alienand. *S. laici*; & multis aliis textibus, quia tunc sententia juris non appellatur. Sic *Joann.* And. c. præterea, n. 17. *Anchor.* ibi, n. 5. *Henricus* c. ad *hac quoniam*, el 5. n. 5. de appellat.

262 Tertio nota, an appellatio ante eventum conditions ab excommunicatione conditionali suspendat non tantum excommunicationem, sed etiam quod præcipit, siēt excommunicatio, siēt etiam decendit transacto id non possit, sed debet procedere modum communis excommunicationis, nisi paruerit, & tunc in hoc casu, licet judex male faciat cogendo, & excommunicando, nisi paruerit, antequam transact de cendum, at tenebit factum: & sic necessario ei dicendum: pecare mortaliter, ni patrestratio præcepti. Hoc colligitur ex *Glossa* c. *venerabilibus*, porro, in *summa illius*, §. paulo post principium, ubi dicitur: *Mens Episcopus condemnavit me*, & monuit sub pena excommunicationis, ut solvoret *Titus* aliquam summam infra oī dies: certum est, quod Episcopus debet ex parte decem dies, antequam me excommunicet: si tamen transact illis diebus me excommunicet, insuffici facit, at tenuit excommunicationis, licet postea appelle.

263 Secunda difficultas circa has censuras conditionales est, an tunc suspenduntur, si ante conditions eventum appelleatur: ita etiam li. a iudice effectus interdicti, vel aliarum censuram tunc suspendatur ad tempus, & durante suspensione appelleatur, apellatio illa suspendat deinceps effectum harum censuram.

264 Tertiæ sententia doct, quod si quando latum est interdictum, non appellavit, antequam ferretur, & jam est transactum decendum, ex quo latum est, licet postea subveniat, & appellebit, nil prodet appellebit, quia non est novum interdictum, & jam est lapus terminus appellandi: si vero antequam labatur decem dies, qui dantur ad appellandum, suspendatur interdictum, & interim ante lapsum decendum appellebit, suspenditur interdictum. Sic *Nero* c. ad *hac quoniam*, el 5. de appellat, n. 34.

265 Quarta difficultas est circa has censuras conditionales, an si judex præcipiat Petro, ut faciat aliquid inter viginti dies sub excommunicatione lata, si interim Petrus mutet dominium, & efficiatur de alieno foro, incurrit adveniente conditione.

266 Quidam dicunt incurrire, nisi medio tempore appellatum, argumentum cap. *remulsi*, de *foro comp.* & *liberis*, *Ced.* de *reform.* manut. *Sic Glossa* c. præterea, el 2. in fine, de appellat, *Tancredus*, *Goffredus*, *Brizien*, quos refert *Bistro* *infra*. Idem *Francus* c. *cap. præterea*, n. 10. *Innocent.* num. 4. *Hoffius*, in principio, & in *Pan.* *Pan.* ibi, num. 10. D. *Anton.* 3. part. titul. 24. cap. 74. *Angel.* excommunicatio 3. num. 18. *Refel.* excommunicatio 7. num. 31. *Tabien.* excommunicatio 2. §. 14/15.

267 Alii vero dicunt non incurrire, quia si per appellationem medio tempore faciat censuram excommunicatio, quia suspenditur juridicus judicis, à fortiori per mutationem fori, in quo omnino extinguitur juridicatio. Sic *Archid.* cap. 2. de *confit.* in 6. & *Damascus*, quem refert *Bistro* *infra*.

268 Primò dico, quod si ex mutatione fori simili muratur causa sententia, non ligat, ut si excommunicatur, nisi intra triginta dies residat in beneficio, & interim illud resuinet, vel expellit, vel tacite rubet, quia jam censuram causa residet. Et si tunc omnes Doctores citandi, nec negant Doctores prima sententia: quia etiam non mutavit domicilium; quia jam censuram omnino causa residet, nec residere potest.

269 Secundo dico, licet non cessarit causa sententia, si de litio originem habuit in domicilio excommunicantis, ut si judex excommunicatur, nisi solveris Titio, qui est inter illud domicilium, incurrat, inter triginta dies, tunc licet interim mutet domicilium, incurrat; quia jam delictum, & contumacia capit in illo domicilio. Et in hoc concordant Doctores citandi cum prima sententia *Glossa*, & aliorum. Sic *Nero* cap. præterea, el 2. de appellat, num. 36. *Imola* ibi, num. 7. *Baldus* ibi, *Anton.* ibi, num. 23. *Præposit.* ibi, num. 17. *Anton.* addit. contra Doctores prima sententia, hoc habere verum, licet medio appeller; quia mutando forum, remanserit appellatio deferta. Sed in *fine illius* num. 23. concludit veram etiam sententiam *Glossa*, & aliorum, si medio tempore appeller; quia si appellarunt initio suspendit, jam non valet excommunicatione, quia postea non fortuita vires, co quod deferatur appellatio; ut *supra* probavi. Si vero (inquit *Anton.* etiam 23.) delictum non habuit originem in loco domicilii, sed omnino extra, non incurrit, ut si judex excommunicatur, si furum feceris, & mutas domicilium, & ibi furaris, non incurrit, per cap. 2. de *confit.* in 6. §. 1. At contrarium cum Doctores prima sententia tenent, scilicet in hoc casu etiam incurrire, reprobat *Anton.*, *Baldus*, *Imola*, *Præposit.*, *Neve* proxime citatus, quia quod in dictio-

DUBIUM XL.

An meri executores seu ii, quibus nudum ministerium aliquid exequendi a summo Ponifice committitur, possint contradicentes, seu executionem impudentes excommunicare.

D Uplex est sententia.
Prima dicit posse, quia alias delusoria, & siue exitu effet talis commissio. item probatur per cap. ex litteris, & c. præterea, & exemplum huius modi Panormitanus dico cap. ex litteris, ut quando Auditores excommunicaverunt in curia, & committunt alieni, ut alii, qui denunciant illum excommunicatum, hic commissarius, si impeditur, non denunciat, potest impudentem, seu contradicentes excommunicare. Si tamen glori. eo. ex litteris, & super questionem, eadem titulus, & c. final. eadem titulus, Hispan. is c. ex litteris, & ibi Panormitanus num. quart. dicit esse fatis probabilem. Et cum sequuntur Vincentius cap. final. eadem titulus, & ibi Immola n. 16, cum haec limitatione, neque quando exequitor non est praefens in curia, fecit quando est praefens, qui potest recurrere ad delegatorem, excommunicare, & coercere contradicentes.

Secunda opinio probabilem ait non posse. Probatur ex c. final. & de off. deleg. ubi absolute dicitur hos executores nullam habere jurisdictionem; ergo non possunt excommunicare, cum hoc requirat jurisdictionem; sic ergo tantum id poterit, quando ultra executionem apponitur in commissione clauiliarum, contradicentes competendo, vel alia similis. Nec obstat c. ex litteris, quia responderet Panormitanus dico c. final. ibi, delegatum delegata vice suas quoad actum excommunicationis. Nec obstat c. præterea, quia ibi loquitur de judicice. Sic Panorm. dico c. ex litteris, n. 4. & dico c. final. q. ex literis, n. 5. & ibi Hispan. Jean. Andr. unoque loco.

DUBIUM XLI.

An iudex alienus oppidi dominorum temporalium, qui per aliquod tempus de licentia comini absens, debet ait: iustum salarium illius absentie temporis percipere.

Dico teneri dominum integrum percipere salarium. Probatur ex b. 12. in illis verbis: Ut qui liberam præficiendi licentiam pronunciatione commentari adepas fuerit, sine qualibet stipendio, aut emolumentorum pergeat delegati delegat. Per quam notat ibi globo, quod clericus, qui fuit abiens de licentia Papae, debet habere præbendum pro rato tempore absentie, ac si esset praefens. & Bartol. ex eadem legi dici ibi, nota quod si civitas Peruli concessit aliqui suo stipendiario licentiam, ut iret Alemanniam, vel ad bellandum, & flaret certo tempore abiens, quod debet habere stipendium, sicut si principatus serviret, vel Capitanus. Idem Aleman, in additionibus ad eundem Bartolom. idem Lucas de Penna ibi. Idem globo legi tercia, q. ad diem. ff. de rebus, quam ac nobiliter allegant Baldus legi se conditione, C. de conditione, C. de conditione, Alexander, ad Bartol. legi prima, q. Divis. vers. quarto, quid numerus decimo septimo, Digeste de variis, & extraordinariis cognitio, Iafon. lego dicim funto, numero 21. ff. de officiis, dicens, quod si Doctor, vel stipendiarius se absenteret cum licentia Principis, debet habere salarium pro eo tempore, quo abiens exiit. Idem Gregor. Lopez legi 16, titulo 26. pars. prima, verbo stergate, Basca de decima tutoris, capitulo undecimo, num. 16. Aviles. prima, verbo salario num. 12, ubi late.

DUBIUM XLII.

An si consciens pacem ineat cum clientulo de aliquo sibi dando, si vitoriam litis obtinuerit, & vitoria obtenta detur primum promissum, teneatur causidus id restituere.

Ratio dubitandi est, quia legi etiava, titulo decimosecundo libro secundo novi recipiat, ubi hujusmodi pacem interdicunt, sit habetur: Mandamus que nungak abgado pucia hanc partit, ni equala con la parte, que le de cieta cantidad, ni era alguna por razas de la vitoria del pleyo. Et verbum, no pucia, reddit omnino inhabilem ad recipientem, ita ut recipientis teneatur restituere, ut late habes supra dub.

Pro altera parte, quod scilicet non teneatur restituere, est quia aliud est, no pucias aver, o scribir: quia tunc non possit, cadit supra receptionem, & reddit ipsam nullam, & sic receptum est restitendum: aliud est, no pucias hanc pacto, quia sit contra factum pacem, nullam inducit obliga-

tionem, & sic non tenetur clientulus, cum quo pacem ex

intum, aliquid solvere: at si solvat, non tenetur causidus acceptum restituere. Unde Coavar. regula peccatum, secunda pars, q. 2. n. septimo, inquit licet conventiones, & pacta, in quibus ex ultra parte veratur turpitudine reprobis, & nulla sit, id procedit ad hunc effectum, ut ex his agi non possit, nec teneatur quis promissa servare: non tamen ad hoc ut datum sit restitendum, & tunc acceptum erit restitendum, quando conventiones jura sunt reprobis, & nulla ex defectu solemnitatis jure requisite, vel ob deficieniam legitimam contentum pacientis ad perfectam rei promissam translationem. At constat hujusmodi pacem non est puro nullum ob defectum, solemnitatis, & consensus: ergo virtus illius acceptum non est restitendum. Item quia licet stipulations turpis nullus sit momenti, legi generali, & de verbis obligations. At id procedit ad hunc effectum, ut promittere non tenetur solvere: non tamen ad hunc, ut si solvatur, si restitendum, ut optimè Nav. & decimo septimo, Hispan. nu. trigeminario, Lat. nu. trigeminis. Ergo licet pacem illud causidici nullum sit, id erit ad hoc, ut clientulus, non teneatur fidem servare: non tamen ad hoc, ut si servetur, teneatur causidicus restituere, sicut si lex dicta, non possit aquitare lucrum taxillorum ludo, parum, lucrums teneat restituere: at si lex diceret, non possit ad taxillos ludere, ludens peccare: at non teneatur lucrum restituere. Item quia Dodores omnes de hac re tractantes, licet dicant peccare causidicum, qui hujusmodi pacem init, at nullus eum damnat ad restitucionem. De his re confutari Henricus, & respondit mihi ex Salmantica hac verba: Nullo modo tenetur causidicus restituere nisi acceptum, quia haec non est taxatrix salarii, sed prohibitora periculi & proper presumptionis. Et haec sententia est tenenda.

DUBIUM XLIII.

An erit licitum aliquid donare judicis concubina, ut faciat mibi apud illum, in eo quod meam item videat? &c.

I Vdetur licitum, quia peto rem a prætorre, quam potest bene facere.
2. Respondetur non licet: tum quia utor amore turpi, & co ut tali mibi patrocinari volo: tum, quia ipsa mortali nequit bene facere; quia ipsam pergere ad aliquem dum judicem & mortale ratione scandala fu, cum expoundat se vehementissimo periculo peccandi: & alieni, quia exponit alium eidem periculo. Sic mihi, & alius vobis fuit post magnum de hoc alterationem.

DUBIUM XLIV.

An licet alicui ex litigantibus informationes alterius paris subripere?

I Dico primò, id nullo modo licet, sed potius est contra iustitiam; quia cum his sit dubia, alter habet ius inhibitus servandum ea, quia sibi profuit: contra quod ius fac illi, qui extrahit informationes alterius partis illinc, ubi ab ea reservantur; quia in dubio litis sibi usurpat rem alienam cum notabilis damno alterius litigantis, arms, valde imparibus contra illum dimicat, sciens fundamenta sui adverterit penitus ignorantis, quibus alter nictetur.
2. Hoc limita; nisi forte litigans obter informationes invenit iusne licite potest illis capere, & illis utriusquid partem litis, quamnulla defendit; quia utitur iure suo, nec injuriam irrogat alteri parti.

3. Dico secundo esse peccatum mortale petere ab improprio, vel a famulo iudicis, seu Auditoris, vel ab amanuensi Advocati, ut predictas informationes capiat, & tradat litiganti. Ratio est, quia si ipse litigans non potest illas sibi capere, a fortiori non poterit ab altero petere, ut illas capiat, præfertur, quia alii teneantur iustitia servare secretum tamquam persona, quibus altera pars, vel justitia, vel Adversarius confidit, ita docti juniores.

4. Dico tertio, duas præcedentes conclusiones intelligimus, sicut quando litigans non est certus, quod adversarius

subripuerit suas informationes, nam in tali sibi potest licite recompensare, capiendo etiam adversarii sui informationes; & si improprio, vel famulos, aut amanuensis haberet eamdem certitudinem, potest etiam eas illi tradere; quia id effet juvare ad iustam recompensationem.

5. Dico quartum, quando litigans non potest predictas informationes capere, juxta dicta in prima conclusione, non potest Advocatus illas recipere, nec amanuensis illas scribere, quia licet studium Advocatus, & actio libentibus: sicut res indistinctas, ut litigans vult illis abuti contra iustitiam, immo nec in dubio, an litigans peccaverit capiendo predictas informationes, poterunt Advocatus, aut amanuensis predicta facere, quia quod communiter contingit, est perperam, & iniuste illas inoppare, & rarissime oppositum accidit, nisi ut dictum est confolare alteram partem prædicti litigantis informationes usurpare.

INDEX

INDEX RERUM.

Quæ in hoc primo Tomo Consiliorum Moralium continentur.

Primus numerus librum; secundus libri caput; tertius capituli dubium; quartus denique, & sequentes, ejusdem dubii sectiones margini adscriptas demonstrant: at ubi unus solus est numerus, is intelligitur esse marginalis dubii proximè prenotati.

A

ABAS, vel Abbatis, an possit presentare quanto præsentatio pertinet ad monasterium lib. 2. cap. 3. dub. 71. num. 24. Abbatia, vide Beneficia. Abbatia, vide Abbas.

Ablens, vide Præsentari, & præsentatio teneat, intra quod tempus debet præsentationem acceptare. 2. 3. 73. 6. Abstoli an possit, dum procurat dispensationem, ferre validationem tituli, vel sit cogendus statim regnare, qui simoniacæ, vel existens excommunicatus obtinuit beneficium. 2. 3. 123. 1. Abstolio ab excommunicatione per ordinarium, latu an teneat, si superior, qui adiutor, si judec competens, & abolvat. 3. 1. 35. 17.

Et quid si non sit judec competens, & abolvat, an teneat, vel debet fieri remissio ad superiore. ibid.

Abstolio ab excommunicatione latu ab Episcopo post appellationem ad Papam, an possit coram Archiepiscopo peti ad cautelam. 20.

Abstolio facta a delegato post appellationem ad delegatum, an teneat, si ad eum sit remissio, vel recipiat appellatio, licet remissio non sit. 3. 1. 35. 32.

Abstolio facta a legitime judice abesse citationis partis, an sit iusta, & teneat. 3. 1. 36. 5. & 6.

Abstolus ab excommunicatione, vide Disponitius.

Abstolus, vide Jejunium, & Jejunitare.

Abstolus, vide Jejunare.

Accidentes furios, vide Fostum.

Acceptio perlonarum quid sit. 2. 1. 1. 1.

Acceptio perlonarum directe opponitur iustitiae distributione. 3.

Acceptio perlonarum tantummodo locum habet in his, quæ ex iustitia docebantur. 5.

Acceptio perlonarum in quibus robis committatur. 8.

Et quale peccatum sit. 9.

An vero committatur in honoribus exhibendis. 2. 1. 40. 2.

3. ad 14.

Acceptio perlonarum an locum in iudicium habeat. 2. 1. 41.

1. & 2.

Acceptio perlonarum an habeat locum in his, quæ in favorem iudicis conceduntur. 3.

Et an committatur acceptio perlonarum in iis, quæ in caularum favorem cogitella sunt. 4.

Acceptio perlonarum an sit definire aliquam causam, prius quam antiquiora aliam. 7.

Acceptio perlonarum an committatur in tributis exigendis, quando non servatur debita proportio ad caulum pro qua imponuntur. 2. 1. 42. 1.

Acceptio perlonarum an habeat locum in his, quæ in favorem iudicis conceduntur. 3.

Et an committatur acceptio perlonarum in iis, quæ in caularum favorem cogitella sunt. 4.

Acceptio perlonarum an sit definire aliquam causam, prius quam antiquiora aliam. 7.

Acceptio perlonarum an committatur in tributis exigendis, quando non servatur debita proportio ad caulum pro qua imponuntur. 2. 1. 42. 1.

Acceptio perlonarum an sit, qui considerat aliam rationem ad rem, quæ conferuntur, non congruentem, licet sit congruens respectu alterius. 2. 1. 1. 4.

Acceptio perlonarum non est, qui omisso extremo indigenit, confert eleemosynam, amico non indigenit. 6.

Acceptio perlonarum an sit qui excludit inimicum, quantum ex propriis bonis invitat onnes cives ad exponandam, vel donat aliquod pretium communavit, ut distribuat cibis pro meritis, vel illis paret convivium. 7.

Acceptio perlonarum an sit Princeps remittens unum pecuniam, alteri vero non, eodem criminis, & circumstantiis existibus. 7.

Acceptio perlonarum an sit dispense facilius in matrimonio contraheundo cum divitibus, quācum cum pauperibus. 2. 1. 42. 4.

Acceptio perlonarum an sit, qui considerat aliam rationem ad rem, quæ conferuntur, non congruentem, licet sit congruens respectu alterius. 2. 1. 1. 4.

Acceptio perlonarum non est, qui omisso extremo indigenit, confert eleemosynam, amico non indigenit. 6.

Acceptio perlonarum an sit qui excludit inimicum, quantum ex propriis bonis invitat onnes cives ad exponandam, vel donat aliquod pretium communavit, ut distribuat cibis pro meritis, vel illis paret convivium. 7.

Acceptio perlonarum an sit Princeps remittens unum pecuniam, alteri vero non, eodem criminis, & circumstantiis existibus. 7.

Acceptio perlonarum an sit dispense facilis in matrimonio contraheundo cum divitibus, quācum cum pauperibus. 2. 1. 42. 4.

Acceptio perlonarum an sit, qui considerat aliam rationem ad rem, quæ conferuntur, non congruentem, licet sit congruens respectu alterius. 2. 1. 1. 4.

Acceptio perlonarum non est, qui omisso extremo indigenit, confert eleemosynam, amico non indigenit. 6.

Acceptio perlonarum an sit qui excludit inimicum, quantum ex propriis bonis invitat onnes cives ad exponandam, vel donat aliquod pretium communavit, ut distribuat cibis pro meritis, vel illis paret convivium. 7.

Acceptio perlonarum an sit Princeps remittens unum pecuniam, alteri vero non, eodem criminis, & circumstantiis existibus. 7.

Acceptio perlonarum an sit dispense facilis in matrimonio contraheundo cum divitibus, quācum cum pauperibus. 2. 1. 42. 4.

Acceptio perlonarum an sit, qui considerat aliam rationem ad rem, quæ conferuntur, non congruentem, licet sit congruens respectu alterius. 2. 1. 1. 4.

Acceptio perlonarum non est, qui omisso extremo indigenit, confert eleemosynam, amico non indigenit. 6.

Acceptio perlonarum an sit qui excludit inimicum, quantum ex propriis bonis invitat onnes cives ad exponandam, vel donat aliquod pretium communavit, ut distribuat cibis pro meritis, vel illis paret convivium. 7.

Acceptio perlonarum an sit Princeps remittens unum pecuniam, alteri vero non, eodem criminis, & circumstantiis existibus. 7.

Acceptio perlonarum an sit dispense facilis in matrimonio contraheundo cum divitibus, quācum cum pauperibus. 2. 1. 42. 4.

Acceptio perlonarum an sit, qui considerat aliam rationem ad rem, quæ conferuntur, non congruentem, licet sit congruens respectu alterius. 2. 1. 1. 4.

Acceptio perlonarum non est, qui omisso extremo indigenit, confert eleemosynam, amico non indigenit. 6.

Acceptio perlonarum an sit qui excludit inimicum, quantum ex propriis bonis invitat onnes cives ad exponandam, vel donat aliquod pretium communavit, ut distribuat cibis pro meritis, vel illis paret convivium. 7.

Acceptio perlonarum an sit Princeps remittens unum pecuniam, alteri vero non, eodem criminis, & circumstantiis existibus. 7.

Acceptio perlonarum an sit dispense facilis in matrimonio contraheundo cum divitibus, quācum cum pauperibus. 2. 1. 42. 4.

Acceptio perlonarum an sit, qui considerat aliam rationem ad rem, quæ conferuntur, non congruentem, licet sit congruens respectu alterius. 2. 1. 1. 4.

Acceptio perlonarum non est, qui omisso extremo indigenit, confert eleemosynam, amico non indigenit. 6.

Acceptio perlonarum an sit qui excludit inimicum, quantum ex propriis bonis invitat onnes cives ad exponandam, vel donat aliquod pretium communavit, ut distribuat cibis pro meritis, vel illis paret convivium. 7.

Acceptio perlonarum an sit Princeps remittens unum pecuniam, alteri vero non, eodem criminis, & circumstantiis existibus. 7.

Acceptio perlonarum an sit dispense facilis in matrimonio contraheundo cum divitibus, quācum cum pauperibus. 2. 1. 42. 4.

Acceptio perlonarum an sit, qui considerat aliam rationem ad rem, quæ conferuntur, non congruentem, licet sit congruens respectu alterius. 2. 1. 1. 4.

Acceptio perlonarum non est, qui omisso extremo indigenit, confert eleemosynam, amico non indigenit. 6.

Acceptio perlonarum an sit qui excludit inimicum, quantum ex propriis bonis invitat onnes cives ad exponandam, vel donat aliquod pretium communavit, ut distribuat cibis pro meritis, vel illis paret convivium. 7.

Acceptio perlonarum an sit Princeps remittens unum pecuniam, alteri vero non, eodem criminis, & circumstantiis existibus. 7.

Acceptio perlonarum an sit dispense facilis in matrimonio contraheundo cum divitibus, quācum cum pauperibus. 2. 1. 42. 4.

Acceptio perlonarum an sit, qui considerat aliam rationem ad rem, quæ conferuntur, non congruentem, licet sit congruens respectu alterius. 2. 1. 1. 4.

Acceptio perlonarum non est, qui omisso extremo indigenit, confert eleemosynam, amico non indigenit. 6.

Acceptio perlonarum an sit qui excludit inimicum, quantum ex propriis bonis invitat onnes cives ad exponandam, vel donat aliquod pretium communavit, ut distribuat cibis pro meritis, vel illis paret convivium. 7.

Acceptio perlonarum an sit Princeps remittens unum pecuniam, alteri vero non, eodem criminis, & circumstantiis existibus. 7.

Acceptio perlonarum an sit dispense facilis in matrimonio contraheundo cum divitibus, quācum cum pauperibus. 2. 1. 42. 4.

Acceptio perlonarum an sit, qui considerat aliam rationem ad rem, quæ conferuntur, non congruentem, licet sit congruens respectu alterius. 2. 1. 1. 4.

Acceptio perlonarum non est, qui omisso extremo indigenit, confert eleemosynam, amico non indigenit. 6.

Acceptio perlonarum an sit qui excludit inimicum, quantum ex propriis bonis invitat onnes cives ad exponandam, vel donat aliquod pretium communavit, ut distribuat cibis pro meritis, vel illis paret convivium. 7.

Acceptio perlonarum an sit Princeps remittens unum pecuniam, alteri vero non, eodem criminis, & circumstantiis existibus. 7.

Acceptio perlonarum an sit dispense facilis in matrimonio contraheundo cum divitibus, quācum cum pauperibus. 2. 1. 42. 4.

Acceptio perlonarum an sit, qui considerat aliam rationem ad rem, quæ conferuntur, non congruentem, licet sit congruens respectu alterius. 2. 1. 1. 4.

Acceptio perlonarum non est, qui omisso extremo indigenit, confert eleemosynam, amico non indigenit. 6.

Acceptio perlonarum an sit qui excludit inimicum, quantum ex propriis bonis invitat onnes cives ad exponandam, vel donat aliquod pretium communavit, ut distribuat cibis pro meritis, vel illis paret convivium. 7.

Acceptio perlonarum an sit Princeps remittens unum pecuniam, alteri vero non, eodem criminis, & circumstantiis existibus. 7.

Acceptio perlonarum an sit dispense facilis in matrimonio contraheundo cum divitibus, quācum cum pauperibus. 2. 1. 42. 4.

Acceptio perlonarum an sit, qui considerat